Que no en diguin Temps de Flors

L'absència d'ornamentació floral en molts espais de l'edició d'aquest any desperta molts comentaris crítics entre els visitants

Les primeres fotos de Temps de Flors

Passejant pels principals escenaris de l'exposició de Temps de Flors de Girona durant aquest primer cap de setmana i només parant una mica l'orella un es fa perfectament a la idea que en l'edició d'aquest any el nom no fa la cosa. Perquè... on són les flors? Aquesta és la pregunta que es formulen molts visitants que marxen decebuts per l'absència de l'ornamentació floral.

Que en diguin una altra cosa. Per exemple, no sé: temps de plàstic o temps de fusta, o temps de material reciclat o temps de pomes... perquè aquests són alguns dels elements que es poden veure en diferents muntatges al llarg del recorregut. Però, flors? Per què li diem Temps de Flors [http://www.diaridegirona.cat/tags/temps-de-flors.html] si el que hauria de ser la principal protagonista pràcticament no es veu? Temps de Flors no es correspon a la realitat.

Durant aquest primer cap de setmana de l'exposició, una allau humana no ha deixat lliure pràcticament ni un centímetre del Barri Vell. Gent se n'ha vist molta, això sí, flors ben poques. A les 10 del matí de dissabte, els autocars ja omplien els principals aparcaments, un indicador que seria un dia de molts visitants. A poc a poc, els carrers del Barri Vell s'omplien de gent a la recerca de les flors, evidentment. Però a poc a poc també els comentaris s'anaven succeint: «Aquest any, on són les flors?».

Els més puristes diran que aquesta és una crítica que es va repetint any rere any. Per alguna cosa deu ser. Aquest any, però, penso que s'han batut tots els rècords de despropòsits a l'hora de dissenyar alguns espais.

Si hi ha alguna postal gironina totalment exportable a l'exterior i que marca la identitat i marca de la ciutat és l'escalinata de la Catedral. Altres anys era un dels muntatges més fotografiats. Si ja ho és al llarg de l'any, per Temps de Flors encara ho és més. En alguna edició, a banda de l'herba i les flors, també hi havia alguna altra cosa que encara la feia més espectacular.

Aquest any, s'ha optat per uns elements de vidre. Sense flors, és clar. Hi ha qui deia instants abans de la inauguració oficial de la mostra per part de les autoritats, que faltava posar-hi una catifa de flors vermelles...però

encara ens l'hem d'imaginar.

Un altre dels punts més fotografiats de la ciutat, des d'on es pot veure una gran panoràmica de les cases de l'Onyar i de lluny per una banda el pont de Pedra i per l'altra la Catedral, és el pont d'Eiffel, el de les Peixateries Velles. Una imatge icònica de la ciutat i que de ben segur que ha omplert d'imatges els àlbums particulars i les xarxes socials de molts turistes. Doncs en aquest punt l' única ornamentació «floral» és un embolcall de plàstic blanc. Plàstic blanc, sense flors. Un plàstic que, a més, no permet veure cap vista des del pont.

Cal fer cua per passar-hi, però no per l'expectació que provoca l'ornamentació, sinó per la cua de persones que hi ha uns metres més avall davant l'entrada de la gelateria Rocambolesc, de Jordi Roca.

El carrer de la Força és un dels punts on més gent passa amunt i avall. Aquest any no cal que aixequin el cap amunt. Tampoc veuran res. Unes tristes tires blanques amb un repunt vermell al final.

Si s'opta per anar a la llera del riu Galligants es pot contemplar el que es veu la resta de l'any. O sigui, el riu totalment sec. Un canyissar amb unes màquines tallagespes són el muntatge i, si algú s'hi fixa molt, hi veurà també una flor taronja. Les canyes, i no les flors, són també l'element escollit al jardí de la Infància.

La plaça dels Jurats o els jardins dels Alemanys són una bona ocasió per veure alguna flor. En alguns llocs només es poden ensumar de lluny. Caldria canviar el nom. No crec que els fundadors de la mostra, els Amics de les Flors de Girona, comparteixin la imatge actual de l'exposició. Ni rams ni plantes. Que en diguin Temps d'Art Modern, Temps de Muntatges amb material Reciclat o Temps d'Arts Plàstiques, però no de flors, si us plau. Un altre capítol a part mereix el servei del transport urbà. Com passa per les Fires de Sant Narcís, no hi ha cap reforç. Es manté el mateix servei que un diumenge qualsevol de l'any sense tenir en compte que els usuaris es multipliquen per tres o per quatre en cada viatge. L'autobús de 3/4 d'11 del matí de la línia 1 –que aquella hora ja acumulava 12 minuts de retard– sol portar un diumenge a aquesta hora tres o quatre passatgers. Diumenge eren més de trenta...

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/16/que-no-diguin-temps-flors/846371.html?utm_source=rss